

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 358/2020
30.06.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Јасмине Васовић и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Мирослава Марковића, због кривичног дела тешко убиство из члана 114. став 3. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Ивана Канкараша, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду Кв 579/19 од 27.11.2019. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 15/20 од 27.01.2020. године, у седници већа одржаној 30.06.2020. године, једногласно је, донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Мирослава Марковића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду Кв 579/19 од 27.11.2019. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 15/20 од 27.01.2020. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Кв 579/19 од 27.11.2019. године, правноснажне пресуде: Вишег суда у Новом Саду К 64/06 од 21.11.2006. године (преиначене у погледу одлуке о казни пресудом Врховног суда Републике Србије Кж I 263/07 од 04.04.2007. године, којом је окривљени Мирослав Марковић, због извршеног кривичног дела тешко убиство из члана 114. став 3. КЗ у стицају са кривичним делом недозвољено држање оружја и експлозивних материја из члана 348. став 2. у вези става 1. КЗ осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 15 година) и Вишег суда у Суботици СПК 29/18 од 29.10.2018. године (којом је окривљени Мирослав Марковић због извршеног кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ осуђен на казну затвора у трајању од две године) на основу члана 556. став 1. тачка 1) ЗКП у вези са чланом 552. став 1. тачка 1) ЗКП преиначене су у погледу одлуке о казни тако што је окривљени Мирослав Марковић осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 16 година и 10 месеци, у коју му је урачунато време проведено на издржавању казне по напред наведеним пресудама, док су исте пресуде у непреиначеним деловима остале неизмењене.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 15/20 од 27.01.2020. године одбијена је, као неоснована, жалба браниоца окривљеног Мирослава Марковића и потврђена пресуда Вишег суда у Новом Саду Кв 579/19 од 27.11.2019. године.

Против наведених правноснажних пресуда, бранилац окривљеног, адвокат Иван Канкараш, поднео је захтев за заштиту законитости, „због повреде закона“ учињене у поступку изрицања јединствене казне, уз предлог Врховном касационом суду да усвоји поднети захтев те да побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеном изрећи јединствену казну затвора у трајању од 15 година или да побијане пресуде укине и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је на седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство, у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Поднетим захтевом браниоца окривљеног се указује да је „суд погрешно применио материјално право, јер је у времену извршења тежег кривичног дела по члану 38. став 1. Основног кривичног закона који је важио у време извршења кривичног дела максимална казна затвора била 15 година, а управо та максимална казна - од 15 година затвора окривљеном је изречена пресудом Вишег суда у Новом Саду број К 64/06 од 21.11.2006. године, тако да је изрицањем јединствене казне затвора у трајању од 16 година и 10 месеци, у поступку спајања казни пресудом Вишег суда у Новом Саду Кв 579/19 од 27.11.2019. године повређен закон на штету окривљеног Мирослава Марковића, јер му је уместо максималне казне затвора од 15 година изречена казна затвора у трајању од 16 година и 10 месеци“.

Врховни касациони суд изнете наводе оцењује као неосноване.

Наиме, у процесној ситуацији када се врши спајање казни од којих су неке окривљеном изречене по различитим кривичним законима, као што је овде случај по Кривичном закону Савезне Републике Југославије и Кривичном закону, у поступку који се спроводи за спајање тако изречених казни примењује се закон који је важио у време подношења захтева за изрицање јединствене казне, а уколико је након подношења захтева за изрицање јединствене казне дошло до измене кривичног закона, примењује се закон који је најблажи за окривљеног, у смислу члана 5. КЗ, наравно под условом да је након подношења захтева за изрицање јединствене казне па до времена када суд о томе одлучује дошло до измене кривичног закона.

Из наведених разлога супротни наводи браниоца окривљеног, којима се без нумеричког означавања суштински указује на погрешну примену закона из члана 439. тачка 2), оцењени су као неосновани.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредаба члана 30. став 1. Закона о уређењу судова, те применом члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.

Председник већа-судија,
Бата Цветковић, с.р,

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић